

pokládá, by bylo obchodováno nějakým větším množstvím zboží. I ohledně řetězového obchodu schází v rozsudkových důvodech potřebné zjištění, zda firma bratří V., od níž obžalovaný koupil mýdlo k dalšímu zcizení, byla jeho výrobcem, či je sama teprve pro svůj obchod zakoupila.

Čís. 635.

**Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).
Pro trestné činy dle citovaného cís. nařízení platí promlčecí lhůty § 532 tr. zák.**

Dřívější odsouzení pro předražování zakládá kvalifikaci pozdějšího činu na přečin (§ 20 čís. 2 a) cit. cís. nař.) bez rozdílu, kdy k němu bylo došlo.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1921, Kr I 75/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Plzni ze dne 24. září 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem předražování dle § 20 čís. 2 lit. a) cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňování důvodu zmatku dle § 281 čís. 9 b) tr. ř. lze spatřovati v námitce, že čin obžalované byl promlčen. Námitku provádí stížnost v ten smysl, že prý zákon o lichvě patrně jen proto stanoví pouze ohledně přešupků, trestaných politickými úřady, promlčecí lhůtu jednorocní, jelikož dle názoru stížnosti je u soudních přešupků a u přečinů promlčecí lhůta ještě kratší. (Stížnost má tu patrně na zřeteli ustanovení § 54 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., jímž arci promlčecí doba pro trestné činy, přikázané k potrestání politickým úřadům, stanovena byla na rok.) Stanovisko stížnosti, která nenaznačuje ani oné domnělé kratší lhůty promlčecí pro přečiny a přešupky, stíhané soudem, ani předpisu, kterým by pro činy ty kratší lhůta promlčecí vůbec byla stanovena bývala, je zřejmě mylné. Je nepochybné, že i pro trestné činy ve smyslu císařského nařízení čís. 131/17 platí promlčecí lhůty § 532 tr. zák.; přečin dle § 20 čís. 2 cís. nařízení trestá se tuhým vězením, s nímž lze spojití peněžitou pokutu až do dvakrátstotisíc korun, je tedy u něho promlčecí lhůta dle poslední věty § 532 tr. zák. plný rok. Obžalovaná spáchala trestný čin, jímž byla vinnou uznána, dle rozsudku sice již v červenci 1918, než byla již dne 10. října 1918 o něm vyslýchána jako obviněná; výsledkem tím bylo promlčení ve smyslu druhé věty § 531 tr. zák. přerušeno. Důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 10 tr. ř. uplatňuje stížnost tím, že vyslovuje pochybnost o tom, zda může dřívější odsouzení pachatelovo pro předražování opodstatnit přečin ve smyslu § 20 čís. 2 a) cís. nař. čís. 131/17 i tehdy, došlo-li k němu před dlouhou dobou, v tomto případě již před 5 lety. Námitka stížnosti, která sama mluví o »mezeře«, postrádá právní podstaty. Citované ustanovení císařského nařízení co do doby předchozího odsouzení vůbec nerozeznává, nemůže tudíž vzniknouti důvodná pochybnost v tem směru, že kvalifikace předražování jako přečinu dle § 20 čís. 2 a) cís. nař.

zakládá každé dřívější odsouzení proti předražování bez rozdílu, kdy k němu bylo došlo.

Čís. 636.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Přečin dle § 13 cit. zák. nestává se beztrestným tím, že pachatel sám, by mohl si opatřiti požadované předměty potřeby, musel koupiti též zboží jiné, ani tím, že odběratelé byli se způsobem prodejem srozuměni. Zmíněného trestného činu může se dopustiti i komisionář.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1921, Kr I 181/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Mstě ze dne 21. října 1920, jímž byli obžalovaní sproštěni dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin § 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a uznal obžalované vinnými dle obžaloby.

Důvody:

Ohledně obžalovaného Waltra Q. zjišťuje rozsudek výslovně, že prodal Anně F-ové máslo jen pod tou podmínkou, že zároveň odebere jiné zboží, totiž vejce. Co se tkne obžalovaného Adolfa K. zodpovídal se tento při hlavním přelíčení v ten smysl, že měl máslo, pokud se týče vajíčka od Jaroslava B. a jiných firem jen v komisi a že mu i B. dodával uvedené věci toliko proti současnému odebrání vajec. V rozsudku je zjištěno, že K. byl komisionářem, a v předposledním odstavci důvodů se mluví o prodeji dotyčných věcí K-em. Z toho plyne, že, byť i K. vyvíjel pouze prostředkovatelskou činnost jako komisionář, jevila se tato vůči komitentům ve formě nákupu, vůči manželům F-ovým pak ve formě prodeje, takže obžalovaný K. vystupoval na venek v obojím směru jako samostatný obchodník a dlužno ho proto považovati za přímého pachatele. Neprávem sprostil tudíž nalézací soud obžalovaného K-a zvláště z toho důvodu, že byl činným pouze jako komisionář, naopak dlužno souhlasiti se zmatečnou stížností státního zastupitelství, uplatňující zejména s poukazem na čl. 360 obch. zák., že o obžalovaném nelze tvrditi, že by byl jednal jen jako pouhý nástroj komitentů, bez vlastní vůle. Naprosto nemůže však před ustanovením § 13 zák. o lichvě čís. 568 z r. 1919 obstáti důvod, o který opřel nalézací soud sprostňující výrok ohledně obou obžalovaných, že totiž i oni byli nuceni odebrati s máslem zároveň i vejce a že tudíž vlastně dodavatelé jejich jsou pachateli trestného činu. Vůči jasnému znění zákona: »kdo odepře prodej předmětů potřeby, nebude-li zároveň odebráno jiné zboží, dopustí se přečinu...«, je nepochybné, že čin, obžalovaným za vinu kladený, spáchán a také dokonán byl již tím, když vůči svým odběratelům prohlásili, že, chtějí-li obdržeti máslo, musí současně odebrati i vejce, neboť tím odepřeli jim zcela nepochybně prodej másla, tedy předmětu potřeby, pro případ, neodeberou-li od nich jiné zboží, totiž vejce. Čin obžalovaných nestal se beztrestným tím, že obžalovaní také musili koupiti va-